

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ДЪДОВАТА ВЪРБАНОВА
ПАНИЦА

chitanka.info

Когато българските войници минаха границата, въ Добруджа настана голѣмо вълнение. Загърмѣха черковните камбани. Втурнаха се добруджанци да посрѣщатъ милитѣ братя българи. Задрѣстиха бѣлитѣ пѣтища на равнината. Развѣха копринени знамена. Конни дружини полетѣха срещу родната войска. Подъ джбови арки преминаха стройните войници, окичени съ вѣнци и китки. Презъ всичките села минаха освободителитѣ, само презъ Глухаре ни минаха. Два деня стояха глухарчени накрай село съ китки въ рѣце и чакаха. Очитѣ имъ се изгледаха. Цвѣтето имъ повѣхна. Никой не дойде.

— Много ни е далечъ селото отъ голѣмия пѣтъ, затуй не се отбиха при насъ! — рече Пано кметѣтъ.

— А бе тѣ, на pewno, не знаятъ, че има село Глухаре въ Добруджа, — обади се една невѣста.

— Щомъ като тѣ не додоха при насъ, хайде ние да имъ проводимъ единъ човѣкъ въ Добричъ. Той да имъ рече: добре дошли, братя! — И да се върне, — извика Димо Ковачѣтъ.

— Кого да проводимъ?

— Кого ли? — Най-стария. Ще проводимъ дѣдо Върбана. Нему прилича да свърши тая работа. Стѣгай си царвулитѣ, дѣдо Върбане!

— Ще ида, — съгласи се дѣдо Върбанѣ, стариятъ грѣнчаринѣ. — Защо да не ида? Още утре заминавамъ.

Прибра се старецѣтъ въ грѣнчарницата и се замисли. Не може да трѣгне съ праздни рѣце. Трѣбва да занесе нѣщичко на онѣзи юнаци съ голѣмитѣ коне. Но какво да имъ занесе? Мисли, мисли, най-сетне реши. Запретна рѣкави, замѣси и измайстори една прѣстена паничка. Метна я въ пещѣта, изпече я, нашари я съ цвѣтове. Свѣтна оная ми ти паничка — чудо стана. Дигна се сутринѣта дѣдо Върбанѣ, спуствна паничката въ торбичката и трѣгна за Добричъ. По пѣтя фучаха автомобили, гърмолѣха каруци, бързаха пешаци. Всички слизаха къмъ голѣмия градъ, кждето се бѣха настанили полковетѣ. Надвечеръ, капналь отъ умора, напращенѣ и почернѣль, дѣдо Върбанѣ влѣзе въ Добричъ. Попита, кжде се е настаниль началникѣтъ, който командува всичките войници. Опѣтиха го.

Предъ вратата на командира го спрѣ единъ войникѣ.

— Какво има, дѣдо?

— Искамъ да влѣза при началника. Глухарчени ме проводиха да му кажа добре дошелѣ и да му дамъ единъ мѣничекъ дарѣ.

— Какво му носишъ? — любопитно надникна въ торбичката войникътъ.

— Една паничка му нося.

— Ехъ, дѣдо, твоятъ даръ нѣма да послужи за нищо, защото генералътъ не яде чорба отъ прѣстена паница.

— Защо да не яде? — почуди се дѣдо Върбанъ. — Цѣлиятъ български народъ все отъ прѣстени паници сѣрба чорба.

— Нѣщо друго да бѣше донесълъ!

— Какво друго? — попита дѣдо Върбанъ огорченъ. — Слушай, момче, — добави той — какво ще ти кажа. Азъ зная, че моя даръ нищо не чини, но чуй ми приказката. Когато царъ Соломонъ се заженить — всичкитѣ живи гадини трѣгнаха да му занесатъ дарове. Опжтила се и една мравка. Тя пѣкъ мѣкнѣла на гърба си сухо крилце отъ щурець. Попитали я на кого носи крилцето. Тя отвърнала:

— На царя! Тогава всички прихнали да се смѣятъ. Мравката отговорила на смѣха имъ съ следнитѣ думи: — Азъ не му нося даръ споредъ неговото достойнство, а му нося даръ споредъ силитѣ си.

Докато дѣдо Върбанъ разказваше, единъ човѣкъ съ златни пагони на раменетѣ се бѣше изправиль на прозореца и слушаше.

— Дай тука, дѣдо, паничката! — извика той и излезе да посрещне дѣда Върбана.

Старецътъ се изправи предъ голѣмия началникъ, сие си калпака и съ разтреперанъ гласъ проговори:

— Добре дошли, мили български юнаци! Ние въ Глухаре ви чакаме, но до насъ редъ не дойде да се видиме. Заповѣдай, началнико!

И дедо Върбанъ подаде паничката.

— Благодаря ти, дѣдо! — заговори генералътъ. — Чудо ти е паничката. Много хубаво си я изписалъ. Ще ми кажешъ сега, защо си донесълъ на българската войска паница. Тая работа не е случайна. Азъ разбрахъ, че ти си единъ мждъръ човѣкъ. Какво означава паницата?

— Какво означава ли? Паницата, синко, е Добруджа. До сега въ нея сж бъркали чужди лѣжици. Отъ днесъ нататкъ отъ тази паница ще сѣрба майка България.

Генералътъ се усмихна, стисна ржката на дѣда Върбана отъ Глухаре и го покани вжтре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.